

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 178/2014-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť R. H., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., Námestie L. Štúra 2, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Radomíra Bžána, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 14/2013 z 17. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2014 doručená sťažnosť R. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 14/2013 zo 17. decembra 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 74 z 2. marca 2011 (ďalej len „personálny rozkaz“) bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Dôvodom prepustenia sťažovateľa bola skutočnosť, že *«údajným porušením čl. 1 ods. (1) písm. c) nariadenia ministra vnútra SR č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru („Nariadenie“) a údajným porušením ust. § 48 ods. (3) písm. g) a h) Zákona č. 73/1998 malo dôjsť zo strany Sťažovateľa k porušeniu služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ďalšie ponechanie Sťažovateľa v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení služobných povinnosti a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ.»*

Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ rozklad, ktorý Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný správny orgán“) svojím rozhodnutím č. p. SLV-PS-PK-90/2011 z 27. júna 2011 (ďalej len „rozhodnutie o rozklade“) zamietlo a napadnutý personálny rozkaz potvrdilo, pričom v jeho odôvodnení okrem iného uviedlo:

«... Sťažovateľ údajne viedol dňa 07. 01. 2011 v čase od 03:35 hod. motorové vozidlo značky mercedes E320CDI s evidenčným číslom ... („Motorové vozidlo“) pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou pohotovostnej motorizovanej jednotky („PMJ“) Oddelenia pohotovostnej polície krajského riaditeľstva PZ Bratislava („OPP KR PZ“). Na výzvu na predloženie dokladov predpísaných na vedenie Motorového vozidla uviedol, že doklady nemá pri sebe, nakoľko Motorové vozidlo nevedol on a vodič z Motorového

vozidla ušiel. Sťažovateľ sa priznal, že požil alkoholické nápoje, keďže však Motorové vozidlo nevedol, odmietol sa podrobiť dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v krvi...»

Zákonnosť rozhodnutia ministerstva vnútra o rozklade, ako aj personálneho rozkazu navrhol sťažovateľ preskúmať súdom, a to žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v rámci správneho súdnictva, prostredníctvom ktorej navrhol, aby Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zrušil rozhodnutie o rozklade spolu s personálnym rozkazom a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O žalobe sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 161/2011 z 26. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že zrušil rozhodnutie o rozklade a vec vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podalo ministerstvo vnútra odvolanie. Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu svojím rozhodnutím zmenil tak, že žalobu zamietol a nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd svojím namietaným rozsudkom porušil ním označené práva z týchto dôvodov:

a) najvyšší súd *„neúplne vyhodnotil všetky dôkazy vykonané v administratívnom konaní, pričom úplne opomenul dôkazné prostriedky, ktoré svedčali v prospech Sťažovateľa a potvrdzovali jeho tvrdenia, čím zneužil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a správnu úvahu a zároveň spôsobil, že Rozsudok Porušovateľa je nepreskúmateľné, arbitrárne a protiústavné rozhodnutie predstavujúce jednostranný prejav ľubovôle Porušovateľa“*. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, z ktorého vyplýva, že z personálneho rozkazu ani z rozhodnutia o rozklade nie je *„jednoznačne preukázaná časová súslednosť samotného skutku a ani jeho správne vyhodnotenie, a že nie je riadne preukázané, či okolnosti, ktoré Sťažovateľ tvrdil, mohli nastať v príčinnej súvislosti s udalosťami, ktoré boli objektívne zistené“*. Tieto závery krajského súdu považuje sťažovateľ za správne. Naproti tomu najvyšší súd podľa sťažovateľa vyhodnotil jeho námietky uvedené v žalobe v rozpore so skutkovým stavom vyplývajúcim z dôkazných prostriedkov (záznamy o podaní vysvetlenia z 10. januára 2011) vykonaných

v administratívnom konaní, z ktorých možno dospieť k záveru, že členovia hliadky pohotovostnej motorizovanej jednotky nemali počas zastavenia motorového vozidla vizuálny kontakt s osobami vo vozidle, a preto nebolo možné určiť presný počet osôb vo vozidle, a teda ani jednoznačne vyvrátiť sťažovateľom tvrdenú a z výpovede svedkov vyplývajúcu skutočnosť, že on nevedol motorové vozidlo, len si z dôvodu zapnutia výstražného znamenia presadol na miesto vodiča, pričom vodič motorového vozidla po jeho zastavení na krajnici z vozidla vyskočil a ušiel.

b) najvyšší súd „*založil svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch ako KS BA a Minister, bez toho aby mal Sťažovateľ možnosť k týmto záverom vyjadriť, z čoho vyplýva, že tieto závery sú prekvapivé a spôsobujú, že Rozsudok Porušovateľa je v tejto časti nepredvídateľný a napĺňa znaky arbitrárnosti*“. Podľa sťažovateľa ani jedno zo správnych rozhodnutí vydaných v jeho veci a rovnako ani rozsudok krajského súdu nevychádzajú zo záveru, ktorý v namietanom rozsudku vyslovil najvyšší súd, že rozhodujúcou skutočnosťou pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru bolo, že sa odmietol podrobiť kontrole prítomnosti alkoholu v krvi. Predchádzajúce rozhodnutia považujú za hrubé porušenie pracovnej disciplíny sťažovateľom, že sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu v súvislosti s vedením motorového vozidla. Skutočnosť tvrdenú najvyšším súdom nemožno považovať za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Podľa názoru sťažovateľa je tiež prekvapivým a nepredvídateľným záverom najvyššieho súdu stotožnenie sa s názorom ministra vnútra, že sťažovateľ bol povinný podrobiť sa na výzvu policajta dychovej skúške, prípadne odberu krvi, a to v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“). V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na § 69 ods. 1 písm. d) cestného zákona, z ktorého vyplýva, že policajt je oprávnený vyzvať len vodiča, a nie ktoréhokoľvek účastníka cestnej premávky, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky. Sťažovateľ ako spolujazdec motorového vozidla sa preto uvedenej skúške odmietol podrobiť dôvodne.

c) namietaným rozsudkom rozhodol najvyšší súd „*diametrálne odlišne ako v právne analogickej a skutkovo totožnej veci rozhodol KS BA bez toho, aby svoj názorový posun dostatočne odôvodnil a vysporiadal sa s názormi Sťažovateľa a KS BA, čím porušil princíp*

právnej istoty a z neho vyplývajúci princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí“. Analogická otázka bola podľa sťažovateľa právoplatne vyriešená rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 S 86/2011 z 21. februára 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. apríla 2012 a ktorý bol vydaný v obdobnom konaní sťažovateľa, vychádzal z totožného skutkového stavu a totožného dokazovania vykonaného v administratívnom konaní. Rozdiel vyplýval len z toho, že v danom konaní sa rozhodovalo o uložení disciplinárneho opatrenia sťažovateľovi. Krajský súd predmetným rozsudkom zrušil disciplinárny rozkaz z dôvodu, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci a tento nie je dostatočným pre právne posúdenie veci. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nijako argumentačne nevyrovnal s podstatne odlišným rozhodnutím o analogickej otázke.

d) *„Porušovateľ nedostatočne odôvodnil Rozsudok Porušovateľa, z čoho vyplýva jeho neprípustná arbitrárnosť.“* V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd sa v odôvodnení namietaného rozsudku nijako nevysporiadal so stanoviskom odborového orgánu, ktorý s prepustením sťažovateľa zo služobného pomeru nesúhlasil vzhľadom na rozporuplnosť dôkazného materiálu nachádzajúceho sa v spise, a to bez ohľadu na skutočnosť, že uvedené stanovisko nie je v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. pre rozhodnutie o prepustení policajta zo služobného pomeru záväzné. Sťažovateľ je tiež toho názoru, že pokiaľ najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, bol povinný dostatočne odôvodniť naplnenie kumulatívne stanovených podmienok, s ktorými sa podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. spája prepustenie policajta zo služobného pomeru.

Z uvedených dôvodov boli podľa sťažovateľa namietaným rozsudkom najvyššieho súdu porušené jeho označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nálež:

„(i) Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžo/14/2013 zo dňa 17.12.2013 základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. (1) Ústavy a čl. 36 ods. (1) Listiny, podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. (1) Ústavy, a čl. 26 ods. (1) Listiny, a na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. (1) Dohovoru, a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) Ústavy porušené bolo;

(ii) zrušuje Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžo/14/2013 zo dňa 17.12.2013;

(iii) vec vracia na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky;

(iv) priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že personálnym rozkazom bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy príslušníka Policajného zboru a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Sťažovateľ bol prepustený zo služobného pomeru na tom skutkovom základe, že 7. januára 2011 o 03.35 h viedol motorové vozidlo po diaľnici D-2 v smere jazdy Bratislava – Malacky, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou pohotovostnej motorizovanej jednotky, ktorej uviedol, že doklady predpísané na vedenie motorového vozidla pri sebe nemá, lebo vozidlo nevedol a vodič vozidla ušiel. Zároveň priznal, že požil alkoholické nápoje, pričom dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu odmietol vykonať, rovnako sa odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu na alkohol. Sťažovateľ v čase zastavenia vozidla sedel na mieste vodiča a žiadna iná osoba sa vo vozidle ani v jeho blízkosti nenachádzala.

Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný správny orgán tak, že rozklad zamietol a personálny rozkaz potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu, na základe ktorej žiadal o preskúmanie jeho zákonnosti. O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom, ktorým napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému správny orgán na ďalšie konanie. Krajský súd konštatoval, že zo správnych rozhodnutí nie je jednoznačne preukázaná časová súslednosť samotného

skutku ani jeho správne vyhodnotenie, a preto považoval rozhodnutie o rozklade za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

O odvolaní žalovaného správneho orgánu proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu sťažovateľa zamietol.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 ods. 1 listiny, ako aj základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy namietaným rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 26 ods. 1 listiny každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú hospodársku činnosť.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

V rozsahu označených základných práv a slobôd sťažovateľ predovšetkým namietal proces vyhodnotenia dokazovania vykonaného a vyhodnoteného správnymi orgánmi vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, a tým skutkové a právne závery najvyššieho súdu v namietanom rozsudku. Podľa sťažovateľa je namietaný rozsudok najvyššieho súdu arbitrárny a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pretože sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne nevysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v správnej žalobe, ako aj v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného správneho orgánu proti rozsudku krajského súdu, ktorý najvyšší súd zmenil a žalobu sťažovateľa zamietol.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (I. ÚS 4/94, II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd poukázal na podstatu rozhodnutia krajského súdu, predstavil argumenty sťažovateľa, ako aj žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho zmeňujúceho rozsudku v podstatnom uviedol:

«Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade správnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 citovaného zákona.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 74 z 02. marca 2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta stanovené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj čl. 1 ods. 1 písm. c/ nariadenia ministra vnútra SR č. 18/2008 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, a to

tým, že dňa 07. januára 2011 o 03:35 hod. v čase mimo výkon štátnej služby viedol motorové vozidlo zn. Mercedes evidenčného č. ... po diaľnici D-2 v smere jazdy Bratislava - Malacky, pričom v úseku diaľnice pri Mestskej časti Lamač, potom čo bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PMJ sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu a odberu krvi.

Najvyšší súd mal ďalej z administratívneho spisu za preukázané, že obrana žalobcu, založená na jeho tvrdení, že v inkriminovanom čase osobné vozidlo zn. Mercedes, evidenčného č. ... neriadil, bola v prospech žalobcu potvrdená svedeckou výpoveďou svedka D. G., ktorý je v priateľskom vzťahu so žalobcom.

Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákon č. 73/1998 Z. z., z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

K námietke žalobcu, k vedeniu vozidla a jeho prítomnosti na mieste vodiča vo vozidle v čase zastavenia a kontrolovania hliadkou PMJ, najvyšší súd žalobcu upozorňuje, že rozhodujúcou pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bola tá skutočnosť, že sa žalobca bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi pred službu konajúcou lekárkou E. J. v FNŠP Kramáre - Bratislave za prítomnosti hliadky F50 Modrovský, Antalič, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu.

Služobná prísaha nie je prísľubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania, sa nestotožnil s názorom krajského súdu. Považuje za dostatočne preukázané, že žalobca porušil povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadali s obranou žalobcu založenou na tvrdení svedka D. G., že: žalobca nebol vodičom kontrolovaného osobného vozidla. Tieto

tvrdenia považuje za účelové a smerujúce len k zbaveniu sa zodpovednosti za protiprávne konanie. Najvyšší súd, vychádzajúc z úradného záznamu hliadky PMJ, o dôveryhodnosti ktorého nemá dôvod pochybovať, ako aj z logickej úvahy o možnosti „presadnutia“ žalobcu zo sedadla spolujazdca na sedadlo vodiča, a to s prihliadnutím na jeho tvrdenia, že tak urobil z dôvodu zapnutia výstražného znamenia (svetla), má súladne s názorom žalovaného správneho orgánu za to, že táto alternatíva sa javí ako nemožná realizácia v priebehu niekoľkých sekúnd, keďže policajná hliadka v úradnom zázname uviedla, že „ihneď“ po zastavení prenasledovaného vozidla, svoje služobné vozidlo zastavila za uvedeným prenasledovaným vozidlom a počas jeho prenasledovania mala stáť vizuálny kontakt zo zadnými obrysovými svetlami prenasledovaného vozidla. Taktiež je potrebné uviesť, že je nepravdepodobné, aby si žalobca za účelom zapnutia výstražného znamenia presadol z miesta spolujazdca na miesto vodiča ihneď po tom, čo údajný vodič motorového vozidla D. G. z neho vystúpil a z miesta utiekol z dôvodu obáv možného postihu. V úradnom zázname sa rovnako neuvádza, že by policajná hliadka videla vybehnúť z vozidla nejakú osobu, pričom najvyšší súd v danej veci považuje za relevantnú tú skutočnosť, že žalobca, pokiaľ založil svoju obranu na tej skutočnosti, že predmetné vozidlo nevedol, žiadne skutočnosti mu potom nebránili v tom, aby sa na výzvu príslušníkov PMJ podrobil dychovej skúške, prípadne odberu krvi, ale hlavne nevedol, že motorové vozidlo viedol D. G., ktorý z miesta utiekol, pretože požil alkoholické nápoje a mal obavu z možného postihu. Túto skutočnosť žalobca oznámil, až v čase, keď bolo voči nemu začaté konanie vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. S prihliadnutím na túto skutočnosť, ako aj na to, že D. G. sa na políciu prihlásil až 10. januára 2011 po jeho stretnutí so žalobcom, najvyšší súd obranu žalobcu, ako aj svedeckú výpoveď D. G. vyhodnotil ako účelové. Upriamiac pozornosť na uvedenú skutočnosť, najvyšší súd uvádza, že dokazovanie v danej veci bolo vykonané zákonným spôsobom, keď za nosný dôkaz bol žalovaným správnym orgánom, zhodne s prvostupňovým správnym orgánom, prijatý úradný záznam členov hliadky PMJ, ktorého vážnosť nie je možné v danej veci spochybniť ani výpoveďou kamaráta D. G., a to s poukazom na logické posúdenie žalobcom tvrdenej skutočnosti, za využitia zákonnom dovolenej správnej úvahy.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákon č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavení. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávneho výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdil formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhladol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, poukazujúc na to, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.»

Sťažovateľ namieta predovšetkým arbitrárnosť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa konštatovania zisteného skutkového stavu odlišne od skutkového stavu zisteného krajským súdom a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci. V tejto súvislosti sťažovateľ najmä opakuje a rozvádza námietky, ktoré uplatnil už

v podanej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o rozklade. Takto poňatá sťažnosť však stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, ktorá mu však neprináleží vzhľadom na čl. 124 ústavy.

Ústavný súd preto považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či najvyšší súd ako odvolací súd namietaný rozsudok primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov,

o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z rozboru opravných prostriedkov podaných sťažovateľom v rámci administratívneho konania, z podanej žaloby, ako aj z obsahu jeho vyjadrenia k odvolaniu, tak ako uvádza v odôvodnení namietaného rozsudku najvyšší súd, vyplýva, že v každom konštantne namieta zistený skutkový stav, ktorý je podľa jeho názoru rozporuplný, ako aj z neho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci. Tieto sťažovateľom namietané nedostatky však boli predmetom (rozumne dostatočného) posúdenia najvyšším súdom a taktiež sa s nimi vysporiadal aj žalovaný správny orgán v rozhodnutí o rozklade.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že disciplinárny rozkaz, ktorým mu bolo uložené disciplinárne opatrenie pre skutok identický so skutkom uvedeným v personálnom rozkaze, bol na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 S 86/2011 z 21. februára 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku zrušený spolu s rozhodnutím o odvolaní z dôvodu, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci a tento je nepostačujúci pre právne posúdenie veci, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené analogické rozhodnutie sa týkalo odlišného typu konania. Disciplinárne opatrenie uložené v súvislosti so spáchaným skutkom sťažovateľa v rámci disciplinárneho konania je nezávislé od konania personálneho, v ktorom sa rozhoduje o prepustení zo služobného pomeru vedeného pre skutok majúci ten istý skutkový základ. Súčasne ústavný súd dodáva, že ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľ na uvedené rozhodnutie krajského súdu v konaní pred všeobecnými súdmi nepoukazoval, čím znemožnil najvyššiemu súdu sa s ním argumentačne vyrovnáť.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s nesúhlasným stanoviskom odborového orgánu k návrhu na prepustenie

sťažovateľa zo služobného pomeru, ústavný súd konštatuje, že už v rozhodnutí o rozklade, ktoré bolo podľa názoru najvyššieho súdu odôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom, žalovaný správny orgán uviedol, že predmetné stanovisko má len odporúčajúci charakter, nie je pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru záväzné, pretože rozhodujúce je naplnenie zákonných predpokladov v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré boli v prípade sťažovateľa splnené. Na základe uvedeného nevysporiadanie sa so stanoviskom odborového orgánu v odôvodnení napadnutého rozsudku nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, vzhľadom na ostatné dôvody v ňom uvedené, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. listiny.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale predmetné rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

K námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že dospel k záveru, že aplikovateľnosť citovaného článku dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná. Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach alebo záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre

ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pojmy „práva alebo záväzky občianskej povahy“ a „trestné obvinenie“ treba vykladať autonómne od ich definovania v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov dohovoru. Medzi občianske práva alebo záväzky možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru (I. ÚS 1/2013).

Už v skoršej judikatúre ESLP uviedol, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie vo veci *Niegel* proti Francúzsku zo 17. marca 1997). Výnimkou sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov).

V prípade *Pellegrin* proti Francúzsku (rozhodnutie z 8. decembra 1999, sťažnosť č. 28541/95) súd priniesol nové tzv. funkčné kritérium aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva. Súd poznamenal, že na úradoch štátnej správy niektoré pracovné miesta zahŕňajú povolania všeobecného záujmu alebo účasť na výkone verejnej moci. Ich držitelia teda držia v rukách časť suverenity štátu. Ten má potom legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Na druhej strane pri iných pracovných miestach, ktoré nemajú túto dimenziu „verejnej správy“, tento záujem chýba. Preto súd rozhodol, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločenských. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.

Prihliadajúc na výklad a aplikáciu pojmov „občianske práva alebo záväzky“ a „trestné obvinenie“ v judikatúre ESLP dospel ústavný súd k záveru o neaplikovateľnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti o jej odmietnutí v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1 listiny, ako aj základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy

Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol v zmysle § 25 ods. 2 o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1 listiny, ako aj základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, pretože o prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného (najvyššieho) súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprávnych princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (obdobne IV. ÚS 326/07, III. ÚS 113/09, IV. ÚS 352/09), čo sa v danom prípade podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014